

Kl. 13.30

Der er behov for mange ting i ældreplejen:

Der er behov for en bedre uddannelse af vores plejepersonale, der er behov for at prioritere områdets, så man kan trække arbejdskraft til, der er behov for at tilføre ressourcer i det omfang, at der kommer flere ældre, og i det omfang, at man vurderer, at plejebehovet er stigende, skal der tilføres flere ressourcer. Så er der et ledelses-spørgsmål; det er ikke til at komme uden om, at der alle steder skal være ansvarlige ledelser, der sikrer, at man griber ind, når tingene ikke er, som de skal være. Det kræver selvfølgelig også, at der for de ældre er tilfredsstillende klage-muligheder, som gør, at man kan klage og få sin klage seriøst behandlet, når der er behov for det.

Jeg nævnte tidligere i en kort bemærkning det her med det kommunale selvstyre, for det er faktisk noget af et abespil, vi udsættes for. Og vi mener helt oprigtigt, at det er ret ligegyldigt for den enkelte ældre, der har et behov for hjælp, om det er statens eller kommunens skyld, eller hvor man nu vil placere skylden; det afgørende for den ældre er, om der rent faktisk kommer den hjælp, der er behov for.

Derfor synes vi, vi bliver nødt til at tage en diskussion, også med kommunerne, om det kommunale selvstyre, som er så højt besunget, om det i virkeligheden står for fald på nogle områder, altså om det virkelig er rimeligt, at fordi man er ældre – man kunne også tage andre velfærdsydelser i den offentlige sektor – og fordi man bor på den ene side af en kommunegrænse, kan den ydelse, man får, være markant anderledes, end hvis man bor på den anden side af kommunegrænsen. Er vi der, hvor vi stadig væk accepterer sådan nogle forskelle, eller er vi ikke lige præcis der, hvor vi siger, at hvis det først er blotlagt, at en kommune gør det ringere, end vi her i Folketinget føler kommunen skal, agter vi at gribe ind og sikre, at forholdene bliver tilfredsstillende? Er vi ikke der? Jo, det tror jeg faktisk vi er, og det synes jeg også debatten i dag har blotlagt, og så må man jo også tage konsekvensen af det.

Måske skulle jeg give et par eksempler på det: I 2002 var vi med til i en finanslov at afsætte 500 mio. kr. ekstra til ældreområdet, til kommunerne. De her penge var ikke særligt øremærket, og det betød, at vi efterfølgende fik kritik af, at mange kommuner havde valgt at tage de her penge og proppe i kommunekasserne for at lukke et hul, de følte de havde i kommunekassen. Så penge gik ikke til ældreområdet.

Det har vi selvfølgelig lært af, så da vi sad sidste efterår og forhandlede finanslov med en ny pulje på 500 mio. kr., var vi meget mere omhyggelige med at sikre, at pengene blev øremærket til at skulle bruges på ældreområdet. Så får vi jo kritik igen, men nu er kritikken ikke, at pengene ikke bliver brugt på den ene eller den anden måde til ældreområdet, nu er kritikken, at vi detailregulerer, at vi styrer for meget, at vi går hen og bestemmer, hvordan kommunerne skal bruge deres ressourcer.

Som jeg nævnte i en kort bemærkning, havde TV 2 så sent som i sidste uge et indslag, hvor der lige præcis var den her kritik fremme, som jeg synes er ganske urimelig i forhold til den forrige kritik, vi fik. For sagen er, at vi ville have, at de ekstra penge, vi bevilger, går til ældreområdet. Vi vil ikke finde os i, at de ikke går til ældreområdet, for vi kan se et behov for, at pengene bliver tilført ældreområdet.

Jeg ville også have sagt nogle ting om velfærdsforhandlingerne i øvrigt. Nu kan jeg lige kort sige, at en stor del af diskussionerne selvfølgelig foregår i de direkte forhandlinger med regeringen. Men jeg vil ikke lige undlade at nå at nævne her, at – jeg har sagt det før – vores indgang til hele den her diskussion, er, at det, vi har behov for, ikke er en stor, forkromet reform; det er ikke fuldstændigt at lave om på det velfærds-samfund, vi kender. Det er derimod at skabe justeringer, der sikrer, at vi hele tiden justerer kursen, fintuner den offentlige sektor, fintuner over for arbejdsmarkedet, så vi hele tiden optimerer inden for de områder, vi kan, men ikke at lave store reformer, ikke at lave afgørende om på det danske velfærdssamfund. Det har vi ikke behov for.

Derfor har vi jo også haft vores melding, som jeg jo også meget gerne diskuterer her i dag, om efterløn, for vi har sådan set bare erindret alle om den historie, der er om efterlønnen, som jo er et spørgsmål om, at Socialdemokratiet sidste efterår valgte at sige, at nu ville man gå til kamp mod forringelser af efterlønnen og endda indikerede præcist, hvordan man ville gøre det. Man ville hæve aldersgrænsen til 62 år for, hvornår folk kunne få efterløn, og så ville man, at ændringerne skulle træde i kraft allerede efter 10 år, altså for alle dem, der er under 50 i dag, medlemskab i 38 år osv., osv., vi kender forslaget.

Vi har sådan set bare erindret om, at det var baggrunden for, at der nu pludselig er en enighed mellem regeringen, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet om mærkbart at lave om på